

Буря

Анатолій Клименко

землю криє темний гомін
і заходить сивиною
а на обрії вже синім
розквітає давній спомин

і росте у небі спогад
про загублені надії
що дарує небу здогад
про несмілі наші мрії

і синіє небо тишком
хоче всіх омолодити
і збирає небо нишком
всіх хто знає як любити

і притягує вологу
щоб живильною водою
вже відмить нашу тривогу
й помолитись з нами богу

як же небо засвітилось
пломеніло аж до ранку
як громами прокотилось
що не вийдеш навіть з ганку

клекотало гуркотіло
від вогню все стало біле
полилась вода рікою
напувала всіх собою

і змішалось все до купи
і вода вогонь і звуки
там шипіло там дзюрчало
там громами оглушало

буря всіх і все одмила
всіх водою напоїла

буря всіх омолодила
в свіжість душу нарядила

і розп'ялись мов вітрила
хмар могутніх сиві крила
стало світло розцвітати
у нові яскраві шати

буря раптом припинилась
раптом так як почалась
сильно мабуть натомилась
й спочивати подалась

а у грудях тиша встала
і веселкою розквітла
вже про бурю не згадала
і була до всіх привітна

2025